

Arrest

nr. 205 524 van 19 juni 2018
in de zaak RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. C. VANHALST
Merlostraat 6b/bus 49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 ter griffie heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 juni 2018 houdende teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt op 11 juni 2018 toe op de luchthaven van Zaventem, komende vanuit de Dominicaanse Republiek.

Op 11 juni 2018 wordt verzoekster gehoord.

Op 11 juni 2018 wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 11 juni wordt de beslissing tot terughrijving genomen (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op 11/06/2018..... om 10:25..... uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem

werd door ondergetekende,.....

R.D.G. Inspecteur.....

de heer / mevrouw :

naam J.D.L. voornaam S. M.I

geboren op (...) 1993 te geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer 118643474

afgegeven te [...] op : 06/05/2015

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Punta Cana met TB702 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) (...)

☐ (B) (...)

☐ (C) (...)

☐ (D) (...)

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene komt in vakantie in Spanje maar ze heeft geen terugkeerticket.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

☐ (F) (...)

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene wil voor 2 maanden op vakantie naar Spanje gaan. Zij is in het bezit van 330€ voor de hele verblijf. Zij heeft geen crediet of bankkaart. Zij heeft ook geen tenlasteneming.

Een bedrag van 70€ per dag van verblijf is verplicht om aan de binnenkomst voorwaarden te voldoen, hetzij 4200€.

☐ (H) (...)

☐ (I) (...)

11.06.2018

V.D.

attaché”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Er wordt opgemerkt dat verzoekster onder het kopje “3. De middelen” de bepalingen vermeldt die zij geschonden acht door de bestreden beslissing. Onder het kopje “III.-HET ERNSTIG EN MOEILIJK TE HERSTELLEN NADEEL” geeft zij dan de concrete uiteenzetting van hoe zij meent dat sommige van deze bepalingen geschonden zijn door de bestreden beslissing en een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De Raad stelt vast dat er dus sprake is van een uiteenzetting van ernstige middelen in het verzoekschrift.

2.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het EVRM. Zij zet dit als volgt uiteen:

“3.De middelen :

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe.

Schending door de Dienst Vreemdelingenzaken van de algemene zorgvuldigheidsplicht waardoor een beoordelingsfout begaan werd ;

Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Schending an artikel 3 van het EVRM (onmenselijke en vernederende behandelingen) artikel 5 van het EVRM (recht op vrijheid en veiligheid) en artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven) en artikel 6 (recht op een eerlijk proces) van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

III.-HET ERNSTIG EN MOEILIJK TE HERSTELLEN NADEEL :

Te wijten aan haar vrijheidsberoving van 11.06.2018 teneinde haar te kunnen terugdrijven ;

Verzoekster is tezamen met haar verloofde M.(...) S.(...) A.(...) E.(...) vanuit de Dominicaanse Republiek naar Brussel aangekomen op 11 juni 2018 met hetzelfde vliegtuig.

Dat in Brussel haar familie uit Amsterdam naar de Luchthaven is afgekomen en dat zij daar de nodige uitleg verschaftte aan de politie, in het Nederlands aangaande het feit dat zij verzoekster te laste nemen en reeds ten laste genomen hadden (aankoop vliegtuigticket)

Zie de stukken 7-10 en 15.

Dat het doel van de reis naar Brussel was : een verlof van twee maanden hoofdzakelijk in Spanje, gezien haar verloofde in Madrid er een zelfstandige zaak uitbaat.

-zij is niet afgekomen om van bij aankomst te Brussel/Zaventum onmiddellijk opgesloten te zitten met het oog op terugdrijving.

Dat het jammerlijk is te moeten vaststellen dat -

*-bij gebrek aan verstaanbare communicatie, door tekens genoeg getoond door verzoekster, dat de politie geen tolk Spaans – Frans of Spaans – Nederlands heeft willen bijroepen ;
hierdoor haar essentiële rechten geschonden werden.*

-Uit rubriek G van de Terugdrijving blijkt dat verzoekster een bedrag van 330 euro bij zich had aan de grenscontrole ;

en de grenscontrole -ambtenaar noteert :

« Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art.3, eerste lid, 4°) »

Wat het punt E betreft van de Terugdrijving : zie reeds de opmerkingen op pagina's 3 en 4 hiervoor.

De grenscontrole beweert verkeerdelijk dat er geen terugkeerticket was.

Doch dit is verkeerd en klopt niet met de werkelijkheid :

-hierbij kopij van het terugkeerbiljet ;

(stuk in huidige bundel)

-verklaring in het Spaans opgesteld door de samenreizende verloofde M.(...) S.(...) A.(...) E.(...);

(stukken 7)

-en verklaring van verzoekster eveneens in het Spaans opgesteld

(stukken 13-14 en 15)

-en verklaring van de schoonzuster uit Amsterdam, mevrouw SPOOLDER Marjolijn

(stukken 10)

Ook is volgende zin door de ambtenaar niet ingevuld :

« Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overlegd :..... »

Opmerking door verzoekster : klaarheid en helderheid ontbreekt in deze vaststelling ! Het wijst zelfs op een tegenstrijdigheid : voor één rubriek heeft zij geen terugkeerticket

en in een andere daartoe bestemde ruimte wordt niets ingevuld !

Dat moet besloten worden dat de beslissing tot teruggrijping zeer gebrekkig is opgesteld en de essentiële elementen er niet worden op aangeduid !

Dat één van haar familieleden uit Amsterdam, in de Nederlandse taal perfecte uitleg telefonisch verschaftte vanuit Zaventem met de grenscontrole -politie : zie geen spoor van dit telefonisch onderhoud op de Bijlage 11.

Nu zit mevrouw J.(...) D.(...) L.(...) S.(...) M.(...) opgesloten: zij wordt depressief doordat hun verlofingsreis niet kan doorgaan is minstens ernstig verstoord is.

Zij wenst in ieder geval naar Venezuele terug te keren, via de Dominikaanse Republiek, waar haar moeder woonachtig is ; zij moet nu aanhoren dat haar dochter geen reis met haar verloofde kon maken naar Madrid en dat zij eerder opgesloten zit voor teruggrijping in België, in plaats van haar twee maanden verlof met haar verloofde te kunnen doorbrengen en ook contact te hebben met haar familie in Amsterdam.

Dat verzoekster hierdoor een ernstig nadeel ondergaat : ontbering van verlof, ziek en depressie door de opsluiting, en de onmogelijkheid het doel van haar verlof met haar verloofde te kunnen verwezenlijken ;

Wat betreft de tussenkomst in de kosten van het familielid uit Amsterdam- mevrouw S.(...) M.(...) - zijnde de schoonzuster van verzoekster :

Dat zij zonder probleem de kosten : voor eten, verzorging, verblijf en verplaatsing en eventuele medische/farmaceutische kosten ten laste neemt ;

Dit staat ook vermeld in haar verklaring : stukken 7 en 10.

Dat het geen zin heeft en zelfs gevaarlijk is (risico op diefstal enz.) zich in openbare plaatsen te begeven met een bedrag aan geld van 4.200 euro of zelfs van andere financiële middelen bij zich te hebben zoals de beslissing van 11.06.2018 het voorhoudt : (voor zover de aangehaalde cijfers aanvaardbaar zouden zijn : voor 60 dagen aan 70 euro per dag komt men aan een bedrag van juist 4.200 euro) ;

Maar verzoekster moet nul euro per dag betalen : zie de belastingen verklaringen bij de grenspolitie op 11 juni 2018 zowel van de verloofde als van de schoonzuster, hetgeen beide partijen in hun verklaringen herhaaldelijk uitdrukken ;

Voor de heen- en terugreis uit Spanje zeker geen probleem, de verloofde heeft een zelfstandige zaak in Madrid, en hij neemt alle kosten veroorzaakt door haar verblijf in Spanje en reizen : eten-drink, slaapgelegenheid, medische/farmaceutische kosten voor zijn rekening ;

In feite zijn er zelfs twee kandidaten voor een tenlaste neming, wat dus een bijkomende zekerheid biedt;

Dat de verklaringen gedaan werden aan de politie, voordat het koppel onverwachts gescheiden werd : één van de medevliegende verloofde werkende in Madrid – M.(...) S.(...) A.(...) E.(...) en één van het uit Amsterdam komende schoonzuster of verzoekster om klare uitleg te geven aan de grenscontrole ;

Er wordt ook geenszins vermeldt of het om een mondelinge of schriftelijke, ter plaatse opgestelde of later opgestelde belastingeneming betreft : in ieder geval werden de politie ter gelegenheid van hun controle voldoende ingelicht over de twee op 11.06.2018 in Zaventem zijnde belastingenemers ;

Hiervan staat niets vermeldt op de Teruggrijping – Bijlage 11 !

Dat gezien de garantie geboden door zowel haar verloofde als een familielid uit Amsterdam ; om gratis te wonen, gratis te eten, reizen betaald door de verloofde is het onnodig in het bezit te zijn van credit of bankkaart : geen enkele wet verplicht in het bezit te zijn of te beschikken over dergelijke middelen (ook risico op diefstal en fraude voor iemand die het ontvangstland niet kent) gezien de context dat de medereizende verloofde voldoende middelen en ook een bankkaart heeft ;

-onafgezien van de opmerkingen jegens de rubrieken (E) en (G) heeft verzoekster ook een urinetest moeten ondergaan om te zien of zij drugs geconsumeerd had ;

Die test bleek negatief : doch niets staat hiervan vermeldt in de bekomen documenten, noch op de Teruggrijping Bijlage 11 ;

-zoals hiervoor aangestipt betreft het een vernederende behandeling (art. 3 van het E.V.R.M.) : inderdaad verzoekster zat in de menstruatie periode, en moest de urinetest doen met deur open en twee toeziende ambtenaren !

Dat gezien verzoekster en de koppige gewilde in stand houding van de gebrekkige taal-verstandhouding om reden van de taalproblematiek – gezien men weigerde een tolk Frans-Spaans of Nederlands-

Spaans bij te roepen – is het verlof van verzoekster (eventueel slechts tot haar in vrijheidstelling) tot een fiasco uitgelopen met alle gevolgen vandiën ;

Er kan hieruit besloten worden dat de Administratie niet zorgvuldig is tewerkgegaan, dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd en dat de motivering om tot uitgifte van een TERUGDRIJVING volgens BIJLAGE 11 over te gaan – zeer onvolledig en zelfs verkeerd en haastig opgesteld werd : het foutief aangeven dat een ticket ontbreekt wanneer het wel effectief aanwezig was schendt het vertrouwensbeginsel en het geloof/het vertrouwen dat aan een document van een ambtenaar zou moeten kunnen gehecht worden, wat in dit geval zeker niet zo is en dit ten nadele niet enkel van verzoekster, doch ook van de verloofde en de tussenkomende familieleden uit Amsterdam : dat minstens het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht geschonden werd, en dat hierdoor door haastig en onzorgvuldig werk, een verkeerde beslissing genomen werd door aflevering een Bijlage 11 – Terugdrijving en beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beiden op 11.06.2018.

Dat op een gegeven ogenblik zes personen samen zaten in het controle -lokaal : : verzoekster en haar verloofde, twee afrikanen en twee domicanen : het zou kunnen dat het terugkeerticket vermeldt staat op een andere inventaris, de voornaam Mitchell staat niet met een t , het is Michell : haastig werk !

Dat haar gepland verlof naar Madrid, voor de periode van 11.06.2018 tot 30.06.2018 dient beschouwd te worden als een privé- en familiaal verblijf : door die niet op rustige en ongestuurde manier te kunnen beleven maakt dit een schending uit van het familiaal- en gezinsleven, zoals voorzien in art. 8 E.V.R.M. Ook bij terugkeer wanneer haar moeder zal moeten vernemen dat haar dochter (verzoekster) opgesloten zat met diverse bedreigingen van terugdrijving, met depressie als gevolg, in plaats van een gepland verblijf bij haar verloofde in Madrid, dit een schending uit van het familiaal-gezins-leven zoals gewaarborgd door het artikel 8 van het EVRM ;

Dat de opsluitings- en terugdrijvingsbeslissing van verzoekster eveneens zorgen schept bij haar in Amsterdam wonende familie, waarbij zij ook zelfs niet de kans blijft te hebben van er te kunnen heengaan ;

De klemtoon wordt nog gelegd op de vernederende en discriminerende handeling van de ambtenaar (ambtenaren) bij de grenscontrole op 11.06.2018 zoals hiervoor aangehaald ;

Op grond van de reeds aangehaalde argumenten en stukken staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen schendt :

dat de middelen bijgevolg ernstig zijn ;”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° en artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in vakantie komt naar Spanje maar geen terugkeerticket heeft en dat ze voor twee maanden naar Spanje op vakantie wil gaan, in het bezit is van 330 euro voor het hele verblijf, geen krediet- of bankkaart heeft en geen tenlasteneming, dat een bedrag van 70 euro per dag van verblijf verplicht is om aan de binnenkomst voorwaarden te voldoen, hetzij 4200 euro.

Verzoekster voert aan dat de beslissing tot terugdrijving zeer gebrekkig is opgesteld omdat de puntjes na “*Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:*” niet zijn ingevuld en dat niets vermeld wordt over de tenlasteneming van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat vóór de zinsnede “*Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:*” wordt vermeld dat verzoekster in Spanje met vakantie komt maar geen terugkeerticket heeft, zodat duidelijk is dat dit het document is dat niet kon worden voorgelegd. Over een tenlasteneming wordt vermeld “*Zij heeft ook geen ten laste neming.*” Bijgevolg wordt hierover wel iets vermeld, met name dat verzoekster er geen heeft.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in dit verband aan dat haar reisdoel een verlof van twee maanden is bij haar verloofde in Spanje, dat er foutief beweerd wordt dat zij geen terugkeerticket heeft, zij heeft dit namelijk wel en voegt een kopie bij huidig verzoekschrift, dat zij ten laste genomen wordt door de schoonzuster van haar verloofde uit Amsterdam en door haar verloofde en dat dit zo meegedeeld werd aan de grenspolitie, dat het zinloos en gevaarlijk is om 4.200 euro cash geld of andere financiële middelen bij zich te hebben, dat ze niet in het bezit was van een kredietkaart of bankkaart omdat haar verloofde en schoonzuster uit Amsterdam alles op zich nemen en verzoekster gratis kan wonen, eten en dat het reizen betaald wordt door de verloofde die wel voldoende middelen en een bankkaart heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster een terugkeerticket heeft voorgelegd, maar enkel een ticket van Brussel naar Punta Cana op 30 augustus 2018. Voor de reis Brussel-Madrid voorzien op 12 juni 2018 heeft ze een ticket voorgelegd. Ze heeft geen terugkeerticket voorgelegd voor een reis Madrid-Brussel. Het terugkeerticket voor 30 juni 2018 dat verzoekster voorlegt bij huidig verzoekschrift, is hetzelfde als dat wat ze reeds heeft voorgelegd, met name een terugkeerticket van Brussel naar Punta Cana op 30 augustus 2018. Verzoekster betwist niet dat ze geen terugkeerticket Madrid-Brussel heeft voorgelegd en geeft hierover geen verdere duiding in het middel. De vermelding in de feitenuitlegging dat verzoekster met de trein terug zou reizen van Spanje via Frankrijk naar België, is een loutere bewering *a posteriori*, die niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en die bijgevolg geen afbreuk kan doen aan dit motief van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een tenlasteneming heeft voorgelegd. Verzoekster verwijst nu naar de stukken 7 en 10 bij het verzoekschrift om aan te geven dat zowel haar verloofde als de schoonzus van haar verloofde haar ten laste willen nemen. Stuk 7 bij het verzoekschrift betreft twee in het Spaans opgestelde e-mails van 15 juni 2018 en stuk 10 betreft een e-mail van de Nederlandse schoonzus van de verloofde van verzoekster van 16 juni 2018, waarin zij meedeelt dat zij verzoekster ten laste wilt nemen. Deze stukken dateren van 15 en 16 juni 2018, dus van na de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS, 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster ontkent niet dat zij wel in het bezit was van 330 euro maar niet in het bezit was van een kredietkaart of een bankkaart. Integendeel, zij benadrukt dat het gevaarlijk is om veel cash geld bij zich te hebben of bank- en kredietkaarten en wijst erop dat haar verloofde alles betaalt en wel in het bezit was van zulke kaarten. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster zelf slechts in het bezit was van 330 euro en op het ogenblik van de bestreden beslissing geen tenlasteneming kon voorleggen, zodat zij het motief inzake het niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en vorm van het verblijf niet kan ontkrachten. De Raad wijst erop dat artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorschrijft dat aan de vreemdeling de toegang kan worden geweigerd *“wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”*.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekster toont niet op concrete wijze aan welke toezeggingen haar zouden gedaan zijn. In de mate waarin verzoekster meent dat zij wel een terugkeerticket kon voorleggen, wordt herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij een terugkeerticket heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het vertrouwensbeginsel niet geschonden is.

2.3.6. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Waar verzoekster aanvoert dat er sprake was van een taalproblematiek, dat zij Spaans spreekt en dat het verhoor in het Engels plaatsvond en dat er geen tolk werd opgeroepen, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verhoor van 11 juni 2018 dat werd afgenomen voor de bestreden beslissing, op een normale manier lijkt te zijn verlopen en dat vermeld wordt dat verzoekster zich uitdrukte in de Spaanse taal. Uit het verslag van dit gehoor blijkt dat verzoekster uitleg heeft kunnen geven over haar reis, ze verklaarde studente te zijn en voor twee maanden op vakantie te gaan met haar vriend naar Madrid, waar hij woont. In het verslag wordt ook vermeld dat de motivering en de draagwijdte van de beslissing aan verzoekster worden uitgelegd in de Spaanse taal. Het tweede gehoor ("*Vragenlijst*"), dat plaatsvond na kennisgeving van de bestreden beslissing, vermeldt dat dit plaatsvond in het Spaans en dat verzoekster de vragen begrijpt maar weigert deze te beantwoorden.

2.3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Verzoekster voert aan dat zij onmenselijk en vernederend behandeld werd door de met grenscontrole belaste overheden. De Raad dient op te merken dat hij hiervoor niet bevoegd is. Overeenkomstig artikel

39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is de Raad als administratief rechtscollege als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM niet aanvoert als gevolg van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster voert in dit verband aan dat het niet kunnen uitvoeren van haar geplande reis een inbreuk uitmaakt op haar familiaal- en gezinsleven, dat haar moeder zal moeten vernemen dat de reis van verzoekster niet door kon gaan en dat haar familie in Amsterdam zich ook zorgen maakt over heel de situatie en dat zij hen niet kan bezoeken.

Er dient te worden opgemerkt dat dit eerder een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft en dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. Verzoekster vermeldt immers niets over een gezinscel en over een eventuele scheiding van deze gezinscel. De omstandigheid dat zij haar familie in Nederland niet kan bezoeken, houdt evenmin een inmenging in in haar gezins- of privéleven. Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij in bij haar moeder woont in het buitenland (Dominicaanse republiek of Venezuela).

Ten overvloede wordt erop gewezen dat verzoekster zelf aangeeft een gezin te vormen met haar moeder, bij wie zij in het buitenland woont, en dat zij daar nog studeert, zodat er geen sprake is van een gezinscel in Madrid bij haar partner. De loutere omstandigheid dat een geplande reis van twee maanden met deze partner niet kan doorgaan, kan niet beschouwd worden als een inbreuk in het vermeende gezinsleven van verzoekster met haar partner.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Verzoekster voert de schending aan van het “objectiviteitsprincipe” en van artikel 5 van het EVRM. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoekster niet aan op welke wijze artikel 5 van het EVRM of het door hem ingeroepen “*objectiviteitsprincipe*” zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien wordt erop gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

2.3.10. Het enig middel is *prima facie, in de mate waarin het ontvankelijk is*, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat op zich al om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekster voert in dit verband aan dat het niet kunnen uitvoeren van haar geplande reis een inbreuk uitmaakt op haar familiaal- en gezinsleven, dat haar moeder zal moeten vernemen dat de reis van verzoekster niet door kon gaan en dat haar familie in Amsterdam zich ook zorgen maakt over heel de situatie en dat zij hen niet kan bezoeken. Verzoekster wordt depressief van het feit dat haar reis niet kan worden uitgevoerd.

Waar verzoekster een nadeel aanvoert in hoofde van haar moeder en in hoofde van haar familie in Amsterdam, wordt opgemerkt dat dit aangevoerde nadeel niet persoonlijk is en bijgevolg niet ontvankelijk.

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar reis niet kan verder zetten, wordt opgemerkt dat zij opnieuw een reis kan ondernemen eens zij in het bezit is van alle nodige documenten en die kan voorleggen, zodat het aangevoerde nadeel niet moeilijk te herstellen is. Een financieel nadeel is in principe herstelbaar.

Het feit dat verzoekster depressief en ziek wordt van de situatie, staft zij niet met concrete gegevens en lijkt zij hoofdzakelijk uit de vasthouding te putten, die niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing en waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

2.5. Er is niet voldaan aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET